

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

22. juni 2016 *

»Appel — EU-varemærker — figurmærke, der indeholder bestanddelen »CVTC« — ansøgninger om fornyelse, der er indgivet for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret — yderligere frist — forordning (EF) nr. 207/2009 — artikel 47 — retssikkerhedsprincippet«

I sag C-207/15 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 4. maj 2015,

Nissan Jidosha KK, Yokohama (Japan), ved barrister B. Brandreth og abogada D. Cañadas Arcas,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) ved D. Hanf og A. Folliard-Monguiral, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.L. da Cruz Vilaça (refererende dommer), og dommerne F. Biltgen, A. Borg Barthet, E. Levits og M. Berger

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona

justitssekretær: A. Calot Escobar,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 17. marts 2016,

afsagt følgende

Dom

- 1 Nissan Jidosha KK (herefter »Nissan«) har i appelskriftet nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 4. marts 2015, Nissan Jidosha mod KHIM (CVTC) (T-572/12, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede dom«, EU:T:2015:136), hvorved Retten frifandt Den Europæiske

* Processprog: engelsk.

Unions Kontor for Intellectuel ejendomsret (EUIPO) for den af appellanten nedlagte påstand om annullation af afgørelse truffet den 6. september 2012 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 2469/2011-1) vedrørende en ansøgning om fornyelse af registrering af EU-figurmærket CVTC (herefter »den anfægtede afgørelse«).

Retsforskrifter

Forordning (EF) nr. 207/2009

- 2 Artikel 46 i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EU-varemærker (EUT 2009, L 78, s. 1) i den affattelse, der finder anvendelse i den foreliggende sag, med overskriften »Registreringsperiode« bestemmer:

»Registreringsperioden for EU-varemærket er ti år regnet fra den dag, ansøgningen blev indgivet. Registreringen kan fornyes i henhold til artikel 47 for ti år ad gangen.«

- 3 Forordningens artikel 47 med overskriften »Fornyelse« fastsætter:

»1. Registreringen af EU-varemærket fornyes efter ansøgning fra indehaveren af EU-varemærket eller fra enhver person med udtrykkelig bemyndigelse fra førstnævnte, såfremt gebyrerne er betalt.

2. Kontoret giver indehaveren af EU-varemærket og enhver indehaver af en registreret ret til EU-varemærket meddelelse om registreringsperiodens udløb i god tid forinden. Kontoret kan ikke holdes ansvarligt for manglende meddelelse.

3. Ansøgningen om fornyelse skal indgives i løbet af et tidsrum på seks måneder, som udløber den sidste dag i den måned, i hvilken beskyttelsesperioden udløber. Inden for dette tidsrum skal gebyrerne også betales. Ansøgningen kan desuden indgives og gebyrerne betales inden for en yderligere frist på seks måneder regnet fra dagen efter den i første punktum nævnte dag, hvis der inden for denne yderligere frist betales et tillægsgebyr.

4. Såfremt ansøgningen eller gebyrerne kun omfatter en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EU-varemærket er registreret, fornyes registreringen kun for de pågældende varer eller tjenesteydelser.

5. Fornyelsen får virkning fra dagen efter registreringsperiodens udløb. Den indføres i registret.«

- 4 Forordningens artikel 48 med overskriften »Ændring« har følgende ordlyd:

»1. EU-varemærket må ikke ændres i registret i registreringsperioden eller i forbindelse med registreringsens fornyelse.

[...]«

- 5 Artikel 50 i forordning nr. 207/2009 med overskriften »Afkald« bestemmer:

»1. Der kan gives afkald på EU-varemærket for alle eller en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke det er registreret.

2. Afkaldet skal af varemærkeindehaveren skriftligt meddeles kontoret. Det har først virkning, når det er indført i registret.

[...]«

6 Forordningens artikel 81 med overskriften »Restitutio in integrum« fastsætter:

»1. En ansøger eller indehaver af et EU-varemærke eller enhver anden part i en sag ved kontoret, der trods iagttagelse af den efter omstændighederne fornødne omhu er blevet forhindret i over for kontoret at overholde en frist, genindsættes på begæring i sine tidligere rettigheder, såfremt den manglende overholdelse af fristen i medfør af denne forordning har som direkte følge, at en ret eller et retsmiddel fortabes.

2. Begæringen skal indgives skriftligt inden to måneder fra hindringens ophør. Den ovenfor omhandlede undladelse skal bringes til ophør inden for samme frist. Begæringen kan kun antages inden for et år efter udløbet af den ikke overholdte frist. Er ansøgningen om fornyelse af registreringen ikke indgivet, eller fornyelsesgebyret ikke betalt, indeholdes den i artikel 47, stk. 3, tredje punktum, fastsatte yderligere frist på seks måneder i fristen på et år.

[...]«

Forordning (EF) nr. 2868/95

7 Regel 30 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13. december 1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker (EFT 1995, L 303, s. 1), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 355/2009 af 31. marts 2009 (EUT 2009, L 109, s. 3) med overskriften »Fornyelse af registreringen« bestemmer:

»1. En ansøgning om fornyelse skal indeholde:

[...]

c) hvis der kun ansøges om fornyelse for en del af de varer og tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, en angivelse af de klasser eller de varer og tjenesteydelser, for hvilke der ansøges om fornyelse, eller de klasser eller de varer og tjenesteydelser, for hvilke der ikke ansøges om fornyelse, grupperet efter klasserne i Nice-klassifikationen, idet nummeret på den klasse i klassifikationen, som den pågældende gruppe af varer og tjenesteydelser tilhører, anføres foran hver gruppe, og idet hver gruppe opføres i den rækkefølge, der er angivet i klassifikationen.

2. I henhold til forordningens artikel 47 skal der for fornyelsen af et EU-varemærke betales følgende gebyrer:

a) et grundgebyr

b) et klassegebyr for hver klasse ud over tre, for hvilke der ansøges om fornyelse,

og

c) i givet fald et tillægsgebyr for for sen betaling af fornyelsesgebyret eller for for sen indgivelse af ansøgningen om fornyelse, jf. forordningens artikel 47, stk. 3, og gebyrforordningen.

[...]

5. Indgives der ikke ansøgning om fornyelse, eller indgives den efter udløbet af fristen i forordningens artikel 47, stk. 3, tredje punktum, eller betales gebyrerne ikke eller først efter denne frists udløb, eller afhjælpes de konstaterede mangler ikke inden for den fastsatte frist, fastslår kontoret, at registreringen er udløbet, og giver indehaveren af EU-varemærket meddelelse herom.

[...]«

Sagens baggrund og den anfægtede afgørelse

- 8 Som det fremgår af den appellerede doms præmis 1-13, indgav Nissan den 23. april 2001 en ansøgning om registrering af et EU-varemærke til EUIPO. Det varemærke, der blev ansøgt registreret, var følgende figurtegn:

- 9 De varer, som varemærkeansøgningen vedrørte, henhører under klasse 7, 9 og 12 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret.
- 10 Den 29. oktober 2003 blev det omhandlede varemærke registreret for varer i disse tre klasser.
- 11 Den 27. september 2010 meddelte EUIPO Nissan, at dette varemærke skulle fornys inden den 23. april 2011.
- 12 Den 27. januar 2011 ansøgte Nissan EUIPO om fornyelse af det nævnte varemærke for en del af de varer, der var omfattet af registreringen, nemlig de varer, der henhørte under klasse 7 og 12.
- 13 Den 9. maj 2011 meddelte EUIPO Nissan, at fornyelsen af det omhandlede varemærke var blevet indført i EU-varemærkeregistret den 8. maj 2011 for de varer, der henhørte under klasse 7 og 12, og at kontoret havde slettet de varer, der henhørte under klasse 9, i det nævnte register.
- 14 Den 14. og 22. juli samt den 1. august 2011 anmodede Nissan EUIPO om at lade de varer, der henhørte under klasse 9, være omfattet af fornyelsen af det nævnte varemærke.
- 15 Ved afgørelse af 26. august 2011 gav EUIPO afslag på Nissans anmodning.
- 16 Den 29. august 2011 anmodede Nissan EUIPO om at ophæve denne afgørelse.
- 17 Ved afgørelse af 28. september 2011 stadfæstede afdelingen for administration af varemærker den nævnte afgørelse af 26. august 2011.
- 18 Den 25. november 2011 indgav Nissan i henhold til artikel 58-64 i forordning nr. 207/2009 en klage over denne afgørelse fra afdelingen for administration af varemærker.
- 19 Ved den anfægtede afgørelse afslog Første Appellkammer ved EUIPO denne klage. Appellkammeret fandt i det væsentlige, at ansøgningen om fornyelse af det omhandlede varemærke for de varer, der henhørte under klasse 7 og 12, udgjorde et afkald på dette varemærke som omhandlet i artikel 50 i forordning nr. 207/2009 for så vidt angik varerne i klasse 9. Idet appellkammeret fremhævede, at den delvise fornyelse af det nævnte varemærke var blevet registreret af EUIPO og meddelt Nissan og

følgelig havde fået retsvirkninger erga omnes, fandt det i øvrigt, at det af retssikkerhedsmæssige grunde ikke kunne tillades Nissan at omgøre sin beslutning om ikke at forny det omhandlede varemærke for bestemte varer.

Sagen for Retten og den appellerede dom

- 20 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 21. december 2012 nedlagde Nissan påstand om annullation af den anfægtede afgørelse.
- 21 Til støtte for sin påstand fremsatte Nissan et enkelt anbringende, der i det væsentlige vedrørte en tilsidesættelse af artikel 47 og 50 i forordning nr. 207/2009.
- 22 Retten udtalte i den appellerede doms præmis 26-30, at EUIPO fejlagtigt havde sidestillet ansøgningen om den delvise fornyelse, som Nissan havde indgivet, med et afkald på varemærket som omhandlet i artikel 50 i forordning nr. 207/2009 for de varer, der henhørte under klasse 9.
- 23 Retten fastslog ikke desto mindre i den appellerede doms præmis 34-50, at den nævnte konstatering ikke kunne føre til annullation af den anfægtede afgørelse i det foreliggende tilfælde, idet EUIPO i henhold til artikel 47 i forordning nr. 207/2009 havde grundlag for kun at forny det omhandlede varemærke for de varer, der henhørte under klasse 7 og 12.
- 24 Retten forkastede således Nissans enkelte anbringende og frifandt følgelig EUIPO i det hele.

Parternes påstande

- 25 Nissan har nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den appellerede dom og annullerer den anfægtede afgørelse, og om at EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 26 EUIPO har nedlagt påstand om, at Domstolen forkaster appellen, og om at Nissan tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Appellen

- 27 Til støtte for appellen har Nissan fremført to anbringender vedrørende en tilsidesættelse af henholdsvis artikel 47 og 48 i forordning nr. 207/2009.

Parternes argumenter

- 28 Med det første appelanbringende har Nissan foreholdt Retten, at den fastslog, at artikel 47 i forordning nr. 207/2009 udelukker på hinanden følgende ansøgninger om delvis fornyelse af et EU-varemærke. Nissan har anført, at der intet er ved denne artikels ordlyd, som er til hinder for sådanne ansøgninger, da legitime grunde ligeledes kan begrunde dem. Ifølge Nissan tillader den nævnte artikel generelt fornyelse af et sådant varemærke inden udløbet af den yderligere frist, der er fastsat i artikel 47, stk. 3, tredje punktum, i forordning nr. 207/2009 (herefter »den yderligere frist«).
- 29 Nissan har i denne forbindelse for det første anført, at Rettens fortolkning indebærer dels, at EU-varemærkeindehavere, der bestræber sig på at overholde den oprindelige frist, der er fastsat i artikel 47, stk. 3, første punktum, i forordning nr. 207/2009, fratages muligheden for at gøre brug af den yderligere frist, dels at de varemærkeindehavere, der kan betale det tillægsgebyr, som fornyelsen i forbindelse med den yderligere frist medfører, favoriseres.

- 30 Nissan er for det andet af den opfattelse, at Rettens holdning reelt svarer til, at en ansøgning om delvis fornyelse sidestilles med et afkald som omhandlet i artikel 50 i forordning nr. 207/2009, for de varer, der ikke er omfattet af denne ansøgning, selv om de betingelser, der er opstillet i denne artikel, ikke er opfyldt.
- 31 Nissan har for det tredje gjort gældende, at den omstændighed, at EU-varemærkeindehaverne klart og utvetydigt indgiver en ansøgning om delvis fornyelse, ikke nødvendigvis betyder, at de forventer, at deres ansøgninger om fornyelse, der indgives efterfølgende inden for den yderligere frist, afslås, idet EUIPO allerede mindst to gange har imødekommet på hinanden følgende ansøgninger om delvis fornyelse på disse betingelser.
- 32 Nissan har for det fjerde anført, at regel 30, stk. 5, i forordning nr. 2868/95, som ændret ved forordning nr. 355/2009, tillader delvis fornyelse af et EU-varemærke under hele den yderligere frist mod betaling i rater af gebyrer for de forskellige omhandlede varer. Ifølge Nissan er der intet, der begrundet en sondring mellem dette tilfælde og en fornyelse af det nævnte varemærke i form af på hinanden følgende ansøgninger om delvis fornyelse.
- 33 Nissan har for det femte gjort gældende, at retssikkerhedsprincippet ikke er til hinder for, at en ansøgning om fornyelse af et EU-varemærke kan suppleres inden for den yderligere frist. Ifølge Nissan rejses der kun tvivl om tredjemænds retssikkerhed, hvis EUIPO fejlagtigt sidestiller en ansøgning om delvis fornyelse med et afkald ved at registrere Nissans ansøgning om delvis fornyelse inden udløbet af den yderligere frist.
- 34 EUIPO har heroverfor anført, at Retten har fortolket og anvendt artikel 47 i forordning nr. 207/2009 på korrekt vis.
- 35 Til støtte for sin opfattelse har EUIPO gjort gældende, at det følger klart af ordlyden af artikel 47, stk. 3, første og andet punktum, i forordning nr. 207/2009, at betingelserne for fornyelse af et EU-varemærke i princippet skal være opfyldt inden for den oprindelige frist på seks måneder forud for udløbet af beskyttelsesperioden. Ifølge EUIPO har den sene fornyelse af dette varemærke under den yderligere frist således karakter af en undtagelse, hvilket understøttes både af den omstændighed, at EU-lovgiver har ladet denne fornyelse afhænge af betalingen af et tillægsgebyr, og af dens følger for EU-varemærkesystemet.
- 36 EUIPO har i denne forbindelse gjort gældende, at EU-varemærkerne i henhold til artikel 47, stk. 5, i forordning nr. 207/2009 fornyes med tilbagevirkende kraft på dagen for registreringsperiodens udløb. EU-varemærkeregistret afspejler følgelig ikke altid fuldt ud den grad af beskyttelse, der gives et varemærke, idet de erhvervsdrivende således ikke med sikkerhed kan sikre sig eksistensen og rækkevidden af de registrerede enerettigheder. Da muligheden for at forny et EU-varemærke inden for den yderligere frist skaber en højere grad af retlig usikkerhed, skal denne forordnings artikel 47, stk. 3, tredje punktum, fortolkes restriktivt.
- 37 EUIPO er desuden af den opfattelse, at artikel 47, stk. 3, tredje punktum, i forordning nr. 207/2009 ikke kan finde anvendelse, såfremt en »fuldstændig« ansøgning om fornyelse, der opfylder de to kumulative betingelser i denne forordnings artikel 47, stk. 1, indgives inden for den ovennævnte oprindelige frist, selv om denne ansøgning alene vedrører en del af de varer, for hvilke EU-varemærket er registreret, eftersom denne bestemmelse [på fransk] indledes med udtrykket »[à] défaut« [o.a.: den danske version af artikel 47, stk. 3, tredje punktum, i forordning nr. 207/2009 indeholder intet udtryk, der svarer til udtrykket »à défaut«].
- 38 Henset til artikel 47, stk. 4, i forordning nr. 207/2009 erklærer EU-varemærkeindehaverne, når de indgiver en sådan ansøgning om delvis fornyelse, ifølge EUIPO i øvrigt stiltiende, at de ikke ønsker at udvide den beskyttelse, som deres varemærke tildeles, til de resterende varer. EUIPO har med hensyn

til dette punkt anført, at denne fortolkning ikke betyder, at en ansøgning om delvis fornyelse behandles som et afkald i henhold til denne forordnings artikel 50, for så vidt som sidstnævnte får virkning på tidspunktet for erklæringen om afkald og for den efterfølgende registrering af denne.

- 39 EUIPO har desuden anført, at i det omfang en ansøgning om delvis fornyelse ikke er mangelfuld, er EUIPO ikke forpligtet til at afvente udløbet af den yderligere frist for at registrere og offentliggøre en ansøgning om fornyelse af et EU-varemærke, der rettidigt er indgivet alene for visse varer. EUIPO er tværtimod forpligtet til at gøre dette i overensstemmelse med artikel 47, stk. 5, i forordning nr. 207/2009.
- 40 EUIPO har ligeledes fremhævet det forhold, at registreringen af den delvise fornyelse og navnlig udløbet af registreringen af EU-varemærket for de varer, for hvilke der ikke er blevet ansøgt om fornyelse, har retsvirkninger erga omnes. Det er EUIPO's opfattelse, at de kompetente myndigheder og offentligheden i henhold til artikel 47, stk. 3, tredje punktum, i forordning nr. 207/2009, selv om de skal vide, at et sådant varemærke kan fornys inden for den yderligere frist, dog ikke kan foregribe det forhold, at et EU-varemærke, der gyldigt alene er blevet delvist fornyet, efterfølgende vil blive udvidet til andre varer.

Domstolens bemærkninger

- 41 Det skal i første omgang afgøres, om artikel 47, stk. 3, i forordning nr. 207/2009, således som Retten har fastslået, er til hinder for, at der indgives en ansøgning om fornyelse, der omhandler visse klasser af varer og tjenesteydelser, for hvilke et EU-varemærke er blevet registreret, inden for den yderligere frist, der er fastsat i denne bestemmelses tredje punktum, når en ansøgning om fornyelse vedrørende andre klasser af varer og tjenesteydelser, der er dækket af samme varemærke, er blevet indgivet tidligere inden for den frist, der er fastsat i denne bestemmelses første punktum.
- 42 I denne forbindelse skal det bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 38 fastslog, at »det fremgår [...] klart af ordlyden af [artikel 47, stk. 3, tredje punktum, i forordning nr. 207/2009] og navnlig af udtrykket »à défaut«, at muligheden for at indgive en ansøgning om fornyelse efter udløbet af den oprindelige periode, forudsætter, at der i den nævnte periode ikke er blevet indgivet en ansøgning om fornyelse«, og at »ansøgningen om fornyelse som følge deraf i princippet skal være indgivet i den oprindelige periode, og [at det kun er] undtagelsesvis, når der ikke er blevet indgivet nogen ansøgning i den oprindelige periode, at indehaveren af varemærket eller enhver person med udtrykkelig bemyndigelse fra førstnævnte kan indgive en sådan ansøgning i henstandsperioden mod betaling af et tillægsgebyr«.
- 43 Det skal fremhæves, at det følger af fast retspraksis, at den formulering, der er anvendt i en sprogversion af en EU-retlig bestemmelse, ikke kan tjene som eneste grundlag for bestemmelsens fortolkning eller tillægges større betydning end de øvrige sprogversioner. De EU-retlige bestemmelser skal således fortolkes og anvendes ensartet i -lyset af de forskellige sproglige versioner, der er udfærdiget på alle EU-sprog. I tilfælde af uoverensstemmelse mellem de forskellige sprogversioner af en EU-retlig bestemmelse skal den pågældende bestemmelse fortolkes på baggrund af den almindelige opbygning af og formålet med den ordning, som den er led i (jf. dom af 9.4.2014, GSV, C-74/13, EU:C:2014:243, præmis 27 og den deri nævnte retspraksis).
- 44 Det bemærkes i denne forbindelse, at artikel 47, stk. 3, i forordning nr. 207/2009 i den franske sprogversion, som Retten undersøgte i den appellerede dom, har følgende ordlyd: »La demande de renouvellement est à présenter dans un délai de six mois expirant le dernier jour du mois au cours duquel la période de protection prend fin. Les taxes doivent également être acquittées dans ce délai. À défaut, la demande peut encore être présentée et les taxes acquittées dans un délai supplémentaire de six mois prenant cours le lendemain du jour visé dans la première phrase, sous réserve du paiement d'une surtaxe au cours dudit délai supplémentaire.«

- 45 Det må imidlertid konstateres, at visse sprogversioner af artikel 47, stk. 3, tredje punktum, i forordning nr. 207/2009 adskiller sig fra den tekst, der er gengivet i den foregående præmis, idet de ikke anvender udtrykket »à défaut«, som Retten baserede sig på i den appellerede doms præmis 38, og heller ikke andre tilsvarende udtryk.
- 46 Til orientering bestemmer den tyske sprogversion, at »[d]er Antrag und die Gebühren können noch innerhalb einer Nachfrist von sechs Monaten nach Ablauf des in Satz 1 genannten Tages eingereicht oder gezahlt werden, sofern innerhalb dieser Nachfrist eine Zuschlagsgebühr entrichtet wird«, den nederlandske sprogversion fastsætter, at »[de] indiening van de aanvraag en de voldoening van de taksen kunnen nog binnen een extra termijn van zes maanden na het verstrijken van de in de eerste zin genoemde termijn geschieden, tegen betaling van een toeslag binnen deze extra termijn«, den portugiske sprogversion fastsætter, at »[o] pedido pode ainda ser apresentado e as taxas pagas num prazo suplementar de seis meses, a contar do dia seguinte ao referido na primeira frase, sob reserva do pagamento de uma sobretaxa no decurso desse prazo suplementar«, og den finske sprogversion bestemmer, at »[h]akemus voidaan kuitenkin vielä esittää ja maksut suorittaa kuuden kuukauden lisämääräajan kuluessa, joka alkaa ensimmäisessä virkkeessä tarkoitetun päivän jälkeisenä päivänä, jos mainitun määräajan kuluessa suoritetaan lisämaksu«.
- 47 Under alle omstændigheder kan det ikke klart og utvetydigt udledes af udtrykket »à défaut«, der anvendes i den franske sprogversion af denne bestemmelse, at det kun er undtagelsesvis, såfremt der ikke tidligere er blevet indgivet nogen anden ansøgning i denne retning, at der kan indgives en ansøgning om fornyelse af et EU-varemærke inden for den yderligere frist.
- 48 Ordlyden af artikel 47, stk. 3, tredje punktum, i forordning nr. 207/2009 i alle de sprogversioner, der er gengivet i præmisserne ovenfor, tyder tværtimod på, at EU-lovgiver alene har gjort indgivelsen af en ansøgning om fornyelse af et EU-varemærke inden for den yderligere frist afhængig af betalingen af et tillægsgebyr, hvilket tillægsgebyr, således som generaladvokaten har anført i punkt 56 i forslaget til afgørelse, er det eneste element, der gør det muligt at adskille en ansøgning om fornyelse, der er indgivet på disse betingelser, fra en ansøgning, der er indgivet inden for den oprindelige frist på seks måneder.
- 49 I modsætning til hvad Retten tilkendegav i den appellerede doms præmis 39, og til hvad EUIPO har gjort gældende, kan den almindelige opbygning af artikel 47, stk. 3, i forordning nr. 207/2009 ikke rejse tvivl om denne fortolkning.
- 50 Det bemærkes navnlig i denne henseende, at registreringen – såfremt ansøgningen om fornyelse kun er indgivet for en del af de varer eller tjenesteydelser, for hvilke EU-varemærket er registreret – ifølge denne forordnings artikel 47, stk. 4, kun fornyes for disse varer og tjenesteydelser, mens den nævnte forordnings artikel 47, stk. 5, bestemmer, at fornyelsen får virkning fra dagen efter registreringsperiodens udløb, og at den indføres i registret.
- 51 Det må konstateres, at det ikke fremgår af disse bestemmelser, at det er forbudt inden for de frister, der er omhandlet i artikel 47, stk. 3, i forordning nr. 207/2009, at indgive ansøgninger om fornyelse af et EU-varemærke spredt over en periode og vedrørende forskellige klasser af varer og tjenesteydelser.
- 52 De formål, der forfølges med forordning nr. 207/2009, understøtter desuden fortolkningen, hvorefter de nævnte ansøgninger om fornyelse bør imødekommes, forudsat at de er indgivet inden den yderligere frist er udløbet.
- 53 Det bemærkes hertil, at artikel 47 i forordning nr. 207/2009 – således som generaladvokaten har anført i punkt 65 i forslaget til afgørelse – idet den fastsætter muligheden for fortsat at ansøge om fornyelse af registreringen af et EU-varemærke for ti år ad gangen og ved i denne sammenhæng at fastsætte to på hinanden følgende frister, inden for hvilke der i henhold til denne forordnings artikel 46 og 47 kan

ansøges om den nævnte fornyelse, henset til den økonomiske betydning af den beskyttelse, der gives ved EU-varemærker, har til formål at lette varemærkeindehavernes opretholdelse af deres enerettigheder.

- 54 Det skal i denne henseende fremhæves, således som det fremgår af meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget af 24. maj 2011 med titlen »Et indre marked for intellektuelle ejendomsrettigheder – Fremme af kreativitet og innovation med sigte på at skabe økonomisk vækst, arbejdspladser af høj kvalitet og førsteklasses produkter og tjenester i Europa« (KOM(2011) 287 endelig) (s. 7), at beskyttelsen af varemærker stimulerer investeringer i varer og tjenesteydelsers kvalitet, herunder navnlig i sektorer, som er meget afhængige af varemærker og forbrugernes mærkeloyalitet.
- 55 Forfølgelsen af dette mål inden for rammerne af forordning nr. 207/2009 bekræftes ligeledes for det første af den omstændighed, at EUIPO i henhold til denne forordnings artikel 47, stk. 2, skal give indehaveren af EU-varemærket og enhver indehaver af en registreret ret til dette meddelelse om registreringsperiodens udløb i god tid forinden. For det andet kan indehaveren af et EU-varemærke, der trods iagttagelse af den efter omstændighederne fornødne omhu er blevet forhindret i over for EUIPO at overholde en frist, genindsættes i sine tidligere rettigheder, forudsat at der indgives en begæring inden for højst et år efter udløbet af den ikke overholdte frist.
- 56 Det skal i anden omgang undersøges, om de retssikkerhedsmæssige grunde, der er forbundet med retsvirkningerne erga omnes af registreringen af en ansøgning om delvis fornyelse af et EU-varemærke fra dagen efter registreringsperiodens udløb for dette varemærke, er til hinder for de omhandlede på hinanden følgende ansøgninger om fornyelse i det foreliggende tilfælde, således som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 40 og 41, og som EUIPO har anført.
- 57 Det er herved tilstrækkeligt at anføre, at denne indsigelse er baseret på den fejlagtige antagelse, at der af artikel 47, stk. 4 og 5, i forordning nr. 207/2009 ikke alene følger en forpligtelse for EUIPO til at registrere en ansøgning om delvis fornyelse inden udløbet af den yderligere frist, men også en manglende mulighed for EUIPO for, i tilfælde af registrering af en sådan ansøgning, i stedet for at slette visse klasser af varer og tjenesteydelser i registret at fastsætte informationsforanstaltninger, der gør det muligt på en gang at beskytte rettighederne for indehaverne af EU-varemærker og rettighederne for tredjemænd.
- 58 Det følger af alle de ovenstående betragtninger, at Retten begik en retlig fejl, da den fastslog, at artikel 47, stk. 3, i forordning nr. 207/2009 og retssikkerhedsprincippet er til hinder for, at der indgives en ansøgning om fornyelse, der omhandler visse klasser af varer og tjenesteydelser, for hvilke et EU-varemærke er registreret, inden for den yderligere frist, når en ansøgning om fornyelse vedrørende andre klasser af varer og tjenesteydelser, der er dækket af samme varemærke, er blevet indgivet tidligere inden for den frist, der er fastsat i denne bestemmelses første punktum.
- 59 Det første appelanbringende skal herefter tages til følge, og den appellerede dom ophæves, uden at det er nødvendigt at efterprøve det andet appelanbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 48 i forordning nr. 207/2009.

Søgsmålet for Retten

- 60 I overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol kan Domstolen, når den ophæver den af Retten truffene afgørelse, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse. Dette er tilfældet her.

61 Det følger i denne henseende af nærværende doms præmis 41-58 og af den appellerede doms præmis 26-30, at det enkelte anbringende, som Nissan har fremført til støtte for søgsmålet i første instans, der i det væsentlige vedrører en tilsidesættelse af artikel 47 og 50 i forordning nr. 207/2009 er begrundet, og at den anfægtede afgørelse følgelig skal annulleres.

Sagens omkostninger

62 I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostninger, såfremt appellen tages til følge, og Domstolen selv endeligt afgør sagen.

63 I overensstemmelse med dette procesreglements artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

64 Da Nissan har nedlagt påstand om, at EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og EUIPO har tabt sagen, bør det pålægges EUIPO at betale omkostningerne i forbindelse med både sagen i første instans i sag T-572/12 og appelsagen.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Femte Afdeling):

- 1) **Den Europæiske Unions Rets dom af 4. marts 2015, Nissan Jidosha mod KHIM (CVTC) (T-572/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:136), ophæves.**
- 2) **Afgørelse truffet den 6. september 2012 af Første Appelkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel ejendomsret (EUIPO) (sag R 2469/2011-1) vedrørende en ansøgning om fornyelse af registreringen af EU-figurmærket CVTC annulleres.**
- 3) **Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel ejendomsret (EUIPO) bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, som Nissan Jidosha KK har afholdt i forbindelse med sagen i første instans i sag T-572/12 og appelsagen.**

Underskrifter